

tilbage til Danmark, kunde ubøve dansk Indfødsret, medmindre han opnaaede Naturalisation ved Lov. Ja, det er jo en Smagsjag, om det er uheldigt eller heldigt. Mig forekommer det rigtigt nok, at det er i allerhøjeste Grad stødende, om denne Mand, der frivillig i det fremmede Land søger om at blive ligestillet med det fremmede Lands indfødte, tillige skal have en Ret til, naar som helst han vender tilbage til sit Hjemland, at staa som indfødt der. Det synes jeg netop er en af de heldige Sider i det foreliggende Lovforslag i Modsatning til den gældende Lov, at vi komme bort fra dette, at Indfødsretten er noget utabeligt, noget, som ikke en Gang sættes til, naar en dansk Mand rejser til Udlandet og der gør sig til fremmed Undersaet.

Med Hensyn til Reglen i Lovforslagets § 2 erkender jeg, at den vilde føre til, at fremmedes her i Landet fødte Børn ville opnaa dansk Indfødsret ved at blive her i Landet paa et noget senere Tidspunkt, end de nu opnaa den, ved det 22de Aar i Stedet for som nu, naar de blive voksne, eller ved det 18de Aar. Det er ogsaa en Regel, hvorom der kan være forskellige Meninger, men det forekommer mig dog, at naar der er Spørgsmaal om en Erklæring, som det paa gældende Varn skal afgive, og som skal være afgørende for hele hans Fremtid, nemlig en Erklæring om, hvorvidt han vil vedblive at være Statsborger i det fremmede Land eller være dansk indfødt, bør denne Erklæring afgives i en Alder, hvor man har Sikkerhed for, at det er det paa gældende Individ's egen Vilje, der kommer frem, og at ikke Faderen eller Børgen raader for ham. I saa Henseende forekommer det mig heldigt, at Erklæringen bliver afgiven ved det 22de Aar, altsaa paa en Tid, da Individet er i Stand til at stonne over, hvorvidt det har Betydning for det at bibeholde den fremmede Statsborgerret eller vinde dansk Statsborgerret, fremfor som nu, da det ikke har nogen Indflydelse paa Afgørelsen, eller fremfor det, som det ærede Medlem vel nærmest tænkte sig, at Erklæringen skulde afgives inden det 18de Aar; inden det 18de Aar er den paa gældende i Virkeligheden ikke moden til at tage Bestemmelse om dette Forhold.

Den fungerende Ordfører (G o o s):

Det var blot et Par Bemærkninger, jeg vilde gøre til det ærede Medlem af Udvalget (S. Jensen), der først havde Ordet. Han savnede ved dette Lovforslag, at det ikke opnaaede det tilstræbte Djemed, nemlig, at ikke en enkelt Person maatte have Indfødsret i to forskellige Stater paa en Gang, og

at paa den anden Side ikke nogen maatte være uden Indfødsret eller Statsborgerret i nogen Stat. Det er fuldstændig rigtigt, at det ikke fuldt opnaas, men det kan overhovedet ikke opnaas uden ad een Vej, som det ikke staar i vor Magt at fremtvinge. Det kunde kun opnaas, hvis der overhovedet kunde gives en virkelig international Fælleslov eller en international Fællestraktat, omsluttende alle Stater ligesom Verdenspostforeningen og deslige, hvorved man kunde forme Reglerne saaledes, at dette Djemed fuldt ud opnaaedes. Naar nu begge disse Veje ere, den ene absolut udelukket og den anden ikke paa Tale paa Tiden, og Sagen saa skal løses gennem de enkelte Landes Lovgivning for sig, har man ingen anden Vej at gaa end den, saa vidt muligt at bringe Princippet i Overensstemmelse med, hvad der findes i andre Landes Lovgivninger. Da disse Love indbyrdes gennemføre Princippet paa forskellig Maade, følger deraf ogsaa med Nødvendighed, at, hvad enten vi følge den ene eller den anden Vej, som de forskellige fremmede Lovgivninger frembyde, vilde Djemedet, som det ærede Medlem fremhævede, ikke fuldt ud kunne opnaas, og man maa være tilfreds med det mindre, at der i alt Fald over for en begrænset Kreds af Stater, som følge det samme Princip og gennemføre det paa en væsentlig ensartet Maade, fjernes en Række Kollisionstilfælde, som under den tidligere Tilstand kom frem, og som kunde være ubehagelige.

Med Hensyn til, hvad det ærede kongevalgte Medlem (S. N. Hansen), som ligeledes har taget Forbehold med Hensyn til Lovforslaget, udtalte angaaende en formentlig Inkonsekvens som Følge af § 5, skal jeg først slutte mig til, hvad den ærede Indenrigsminister bemærkede. Det ærede Medlem talte om den danske Mand, der flyttede til Udlandet og der erhvervede fremmed Statsborgerret, og anfede over, at han ved at vende tilbage ikke uden ved Lov kunde faa sin danske Indfødsret tilbage. Det er naturligvis for det første en Smagsjag, som den ærede Indenrigsminister sagde, om man vil vælge det ene eller det andet, men jeg skal dog netop fremhæve dette, at det af det ærede Medlem hævdede Standpunkt vil være i Strid med det Djemed, som i alt Fald alle vi andre, ogsaa det ærede Medlem af Udvalget, der vilde tage Forbehold, tilstræbte. Det vilde nemlig komme i Strid med det, at man skulde forebygge saa vidt muligt, at nogen samtidig havde Indfødsret i to Lande. Den paa gældende vilde efter det ærede kongevalgte Medlems Tanke have den paa det fremmede Sted og have den hvilende her-